

PhS TIBOLD SZABINA

Az őstudat - mélységeink feltárása

Genetikailag és az ÉN-tudaton átélt élményvilágot átható lélek-émlékek felszínre emelése.

Az **őstudat** számunkra viszonylag új fogalom. Valójában fogalmunk sincs arról, hogyan és miért működik azoknak a megmagyarázhatatlan képeknek a felszínre emelkedése tudatunkban, melyeket nem vagyunk képesek értelmezni, csak *érezni*. A *limbikus rendszer*, és a *tobozmirigy* csodálatos kapcsolatából és együttműködéséből születik meg az a képességünk, hogy felszínre emelkedhessenek bennünk az **ősképek**.

Pontosan ez az érzés, megérezés, átérzés az, ami valakit megindít felfedező útján abba a homályos szférába, melyet a modern pszichológia *tudatalattinak* nevezett meg.

Carl Gustav Jung felismerte az álmok jelentőségét és mélyre hatolt bennük. A **pszichológia elismerte őt, mint az első pszichológust, aki felismerte a tudatszintek különböző mélységét és megnevezte a mélytudatot. Viszont ez nem teljesen igaz, mert nekünk van egy Bárány Péterünk, aki sok évvel Carl Jung előtt megnevezte a mélytudati szintet. Bárány Péter 1789-ben írta Jelenséges lélekmény-lélektudományát. Ez a magyar pszichológia.** *(Gyárfás Ágnes: Bárány Péter)

A tudat alatt megbújó lelki elraktározások valójában nagyon közel vannak a tudatos szinthez, mert viszonylag könnyen tudnak felszínre törni. Tehát ha azt a bizonyos 'hagymaszirmos' hasonlatot adjuk a tudat-szintekhez is, akkor úgy jellemezném, hogy a tudatos valóság a felső szirma a **tudatossági** szinteknek, akkor a következő három (vagy talán még több), szírom **az**

álomszintek mélységeit határozza meg, a következő 2-3 szírom a **tudatalatti szinteket** rejt, s a legbensőbb *szíve* a hagymának az a bizonyos **ŐSTUDAT**, amiről most beszélni szeretnék.

Ha megvizsgáljuk a hagyma belső, zsenge, rejtett, élettelt telt részét, akkor

megkapjuk az őstudattal való hasonlat talán a legszebb és legérthetőbb azonosítását. Ebből a szívecskéből hajtanak majd ki szép, zöld, üde levélkék, s mint kardocskák állnak örökön a hagyma végsőként megjelenő, bimbót tartó szárához. Ez a pici bimbó is hagyma alakú, s formai megjelenésében is magában őrzi a **hagyma őstudatának emlékét. Ez a pici hagyma bimbó aztán kipattan, s egy tűzijátékra emlékeztető virágában megjeleníti a Világmindenség szférikus csodáját. A hagyma, e kis aromás ősi növényke, megőrizte formájában és szaporodásában az organikus teremtés pillanatának ősképet.**

Minden csodálatosan működik a szerves élővilágban. Isten lehelete tartá össze egységében és külön-külön is, a legfinomabb gyengédséggel e bio-varázskertet megteremtett, míg önmagát folyamatosan képes tovább teremteni. Megadatott az organikus életformának nem csak a fejlődés lehetősége, hanem egy végtelen alkalmazkodási képesség is, mellyel átalakíthatja önmagát egy megváltozott környezet követeléseire. Példa erre az a sivatag, mely valamikor őstenger volt. Ha összehasonlítjuk a sivatagi növényeket, nagyon emlékeztetnek a tengermélyén élő hínárokra, szivacsokra, korálokra és különleges élőlényekre.

Hogyan lehetséges az, hogy a kiszáradt ős-víz helyén támadt élettelen sivatag talajából ezek a különleges növények feltámadtak. A lélek rezonáns emlékképe újra

teremtette önmagát egy nem csak új, de teljesen ellenkező feltételekkel rendelkező környezetben. Valami **ősemlék képes volt** újjászületni, regenerálódott, majd akklimatizálódott megváltozott feltételeihez. A Természet csodálatos és az ökológiája hibátlan. **Nem tudna teremteni és regenerálódni a lélek fénye nélkül.**

A természettudomány csak a figyelem szintjén elfogadható. A tudásért nem szabad élőlényeket feláldozni, csak megfigyelni természetét, megismerni vele és csodálni a teremtés végtelen kreativitását. Engedni, hogy önmagát perfekтуálja.

Példát mondok Donna Celestina, egy mexikói táltosasszony kukoricájáról. Donna Celestina a kukoricájával generált kis pénzt a háztartásához és híres volt arról, hogy messze földön az ő kukoricái voltak a legszebbek és legédesebbek, s a szivárvány minden színében játszottak. Egyszer egy táltos növendéke megkérdezte, hogy mért ilyen csodálatosak az ő kukoricái, s másoké ugyan ebből a földből nőnek, de vakarcsok. Donna Celestina válaszolt, hogy ez egy ősi tudás, a szemeket mindig a leggyönyörűbb, legegészségesebb csőről szedi és ülteti el újra. Így a kukorica, amikor kinő, erre emlékezik, ezt az **ősemléket** teremti újra önmagában. Az ősiségben is figyelemben tartották az egészséges test-lélek kapcsolatot, nem véletlen az a mondás „Ép testben ép lélek”. A természetben nem véletlen a spontán vetélés sem az emlősök világában. Ha a magzat életképtelen, vagy hibásan fejlődik, vagy ha az anya nincsen

optimális lelki vagy fizikai állapotban, a természet szelektál. Még a gyümölcsfáknál is érvényes, ha túl sok a gyümölcs a fán, ritkítani kell, hogy egészséges, szép terményt kapjunk, azzal, hogy könnyítünk a fa terhén. Maga a fa is ledobja feleslegét. A természet szelektál, hogy a tökéletes **ősképnek** az **őstudat** megjelenésével lehetőséget adjon.

Tudjuk azt is, hogy azok a szűz területek, melyeket az emberi 'civilizáció' nem érintett meg, csodákat rejt, hiszen az **őstudatból** táplálkozik. Gondolok itt pl. a Galápagos szigetvilágra. A Teremtő Természet zavartalanul működött, amíg ember rá nem bukkant, és azonnal meg nem törte érintetlen világának tökéletességét. Mondhatnám a példákat az Amazon világtól Új-Zélandig, a betolakodó anyag-centrikus népek terjedése földünkön inkább rákfenére hasonlít, mint az ember Istennel kötött egyeségének betartójára. (***)Tellói Jóslat)

Mi a különbség a kultúra és a civilizáció között? Azok az ősnépek, akik Isten utolsó teremtményekét megkapták a földet, ******(Biblia, Mózes I:I) a Föld feletti gondnokságot is megkapták, nem csak a „...népesedjete, szaporodjatok” lehetőségét. Ezek az ősök tiszteletben tartották Istennel kötött egyeségüket. Ismerkedtek otthonukkal, és harmonikusan illeszkedtek be egységébe. „Bio-életet” éltek, megismerkedtek környezetükkel, felismerték az adott életfeltételek intrikáit és alkalmazkodtak hozzájuk. Hagyták a Földanyát élni, virulni, s termékeny bőségétől ők is boldogan gyarapodtak. Békén hagyták a folyók medrét, a lápokot, úgy éltek és terjeszkedtek, hogy jelenlétük ne okozzon zavart környezetüknek. A kultúra, melyet megteremtettek a Földanyán, Ősanyában gyökeredzett és a virágzó, zsongó-bongó Természetből táplálkozott, a szülő, teremtő Anyaisten arculatát tükrözte vissza rájuk.

A NŐ, mint a Mindenség kezdete szülő és tápláló minőségében megalapozta a

*természettel és egymással kötött viszonyuk szakralitását. Mivel magukban hordozták az **őstudatot**, génjeikben és lelkükben elraktározódott emlékeit teremtésük csodájának és feltételeinek, nem kerültek konfliktusba létükkel, és az őket befogadó világukkal.*

Ez a kultúra tiszta életvitelében, művészetében és természettiszteletében többezer éven át harmonikusan működött, mindaddig, amíg egy újonnan megjelenő, rájuk hasonlító népcsoport fejlett technológiával, gyilkolástól nem visszarettenve, férficentrikus világnézettel meg nem jelent a földön közöttük. Ekkor megkezdődött a Föld teremtményeinek megrontása és elveszejtése, a Természet és Anya tisztelet eltiprása, kihasználása. Ez volt az a pillanat, amikor beindult az a „civilizáció”, melynek a mai napig rabszolgái vagyunk.

Az **őstudat** nem egyszerűen egy genetikailag bekódolt absztrakt képekből felderengő emlékezete a kezdet kezdetének, hanem még annál is mélyeből felszínre törő emlékei a Teremtés első tudatra ébredésének. Tehát a Fénylélek a Mindenséget magába-fogadó Egység, melyben a mi egyéni tudatosulásunk valójában már a Teremtői tudatból táplálkozik, mely tudat szövevényes részünk mi magunknak is. Tehát a **mélytudatból** felemelkedő képzetek nem más, mint a Teremtés beindulása óta létező lélek emlékek felcsillanásai. Ha itt figyelembe vesszük a tér/idő relativitását, mely szerint a múlt, jelen és jövő lineárisan csak téridőbe zárt dimenziókban működik, s ott is csak annak a dimenzióknak a meghatározásában, akkor rájövünk, **hogy ha a Mindenség időtlen, akkor az énünk állandóan a Fénylélektudat ősképeiből merít.**

Itt idézni fogok Gyárfás Ágnes Tellói jóslatából:

„A mottóirodalom és az ebből fakadó epigramma a legkorábbi irodalmi műfaj az US TU terméke és a turáni gyöknyelv képelekkel leírt szellemi munkásságának eredménye. Művelték az ókori latin, görög költők is, de a magyar irodalom és köznyelvben is fennmaradt.

Ehhez a gondolkodásmódhoz és a képeles-írás lehetőségeihez kapcsolódik az **ŐSTUDÁS** irodalmának különleges műfaja a jósmondat, a jóslatok megszövegezése. Ennek lényege a sokértelműség, a jövőbeli lehetőségek színes összesítése.”

Ha a fenti idézetet figyelmesen elolvassuk, megragad minket a **jóslat** és az **Őstudás** kapcsolata. Honnan jönnek a jóslatok? Miért van az, hogy a jóslatok nagyon gyakran beteljesülnek, ha a jós megfelelő mély révülésben idézi meg a jövőt? Hová zarándokol a jós tudata, ahol meg tudja pillantani a jövőt és meglebbenteni a kortársak előtt? A válasz ezekre a kérdésekre abban az

időtlenségben rejlik, melyet fent említettem, ott, ahol megszűnik tér-idő és minden ismeret a tudat rendelkezésére áll. Nem mindenki képes tudatával beutazni a mindenséget, de a táltosok igen. Az álmodás művészete, a révülés gyakorlata, a fényttest rugalmas mozgása tér-idő hajlataiban, lehetőséget adnak a betekintésre, vagyis azoknak a képeknek, jeleneteknek a megpillantására, melyek befolyásolják a lineáris idővonal eseményeit. **Ősképek** a Mindenség teljességében állandóan **jelen esetben léteznek**, a lineáris világokban viszont egymást követik.

Az Őstudat tehát Mindenség tükrében állandó mintázat, melyből a teremtett és újra-teremtődő világ állandóan merít és táplálkozik. A variánsok lehetősége éppen olyan végtelen, mint a Mindenség, de a Teremtés alaptörvényei törhetetlenek.

Mongol sztyeppei kőfaragás (kun-baba)